

Trendy, rizika a scénáře bezpečnostního vývoje ve světě, Evropě a ČR – dopady na bezpečnostní politiku a bezpečnostní systém ČR

Program bezpečnostního výzkumu České republiky v letech 2010–2015 (BV II/2 – VS)

Identifikační kód: VG20102013009

Working paper 3/2011

Strategické dokumenty a rozpočtová politika české vlády po roce 1998

Ing. Bohuslav Pernica, Ph.D.

Vstup České republiky do NATO v roce 1999 byl provázen rozsáhlými strukturálními změnami v sektoru bezpečnosti a posléze i jejím větším zapojením do expedičních operací do té doby probíhající v rámci programu Partnerství pro mír. Strukturální změny provázely i její vstup do EU. Dalo by se očekávat, že se v důsledku takových strukturálních změn také změnil zásadně poměr mezi vnitřní a vnější bezpečností měřený výdaji státního rozpočtu na bezpečnost. To zvláště, když se od roku 1997 bezpečnostní politika řídila třemi bezpečnostními strategiemi, pěti obrannými/vojenskými strategiemi a proběhly strukturální změny uvnitř resortů odpovědných za zajišťování bezpečnosti. Jednou z nich byla např. profesionalizace ozbrojených sil.

ÚVOD

Strategické dokumenty lze v souladu se zásadami činnosti ústředních orgánů státní správy obsaženými v zákoně č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, považovat za dokumenty, jimiž ústřední orgány státní správy prezentují svoje programové záměry na jimi spravovaných úsecích. Lze očekávat, že právě tyto dokumenty slouží jako jeden z podkladů pro alokaci prostředků státního rozpočtu, ke které dochází v rámci rozpočtového procesu. To platí i pro dokumenty naznačující postup vlády ve věcech zajištění vnitřní a vnější bezpečnosti. Lze očekávat, že tyto dokumenty jsou přijímány jako reakce na změněné systémové prostředí, v němž operují národní bezpečnostní instituce a orgány státní správy, které je řídí, a tyto změny se odrážejí i v rozpočtové politice. Specializující-li se tyto instituce na zajištění vnější nebo vnitřní bezpečnosti, pak lze očekávat, že dochází také k zásadním změnám mezi podílem výdajů na vnitřní a vnější bezpečnost, jestliže již dojde k vydání strategického dokumentu. Účelem tohoto textu je analýza vývoje podílu výdajů na vnitřní a vnější bezpečnost České republiky po roce 1998 hrazených ze státního rozpočtu ve vztahu ke změnám uvnitř sektoru bezpečnosti a v bezpečnostním prostředí České republiky, které se odehrály po jejím vstupu do NATO v roce 1999 a vstupu do EU a mnohé z nich byly deklarovány prostřednictvím strategických dokumentů charakteru vládních strategií. Tento text vznikl v rámci projektu *Trendy, rizika a scénáře bezpečnostního vývoje ve světě, Evropě a ČR – dopady na bezpečnostní politiku a bezpečnostní systém ČR* s identifikačním kódem VG20102013009.

1. Stát, jeho bezpečnost a její měření

Slovo *bezpečnost* je kalkem latinského slova *sēcūrus* znamenající *bezstarostný, bez utrpení* a tento původ mají i anglický a německý ekvivalent českého bezpečnost v germánských jazycích – *security* a *die Sicherheit*. [1] Česká bezpečnost znamená „být bez péče“, „nemuset si dělat starost o...“. Z logiky věci tomu, komu je poskytnuta bezpečnost, tomu jsou vlastně „odebrány jeho starosti o něj samotného“. Z jazykového hlediska tak obrátit zajistit/poskytnout bezpečnost státu neznamena nic jiného, než vytvoření (si) takových podmínek, ve kterých stát může fungovat bez starostí o svou budoucí existenci. V závislosti od směru, odkud by se mohly objevit činitele (nebezpečí) působící proti stavu dosažené bezpečnosti státu, bývá rozlišována bezpečnost vnitřní a vnější. Zde je **vnější ne/bezpečnost** určována nebezpečími, jejichž příčinou je jiný stát, a jevy, rizika a hrozby, které jsou součástí vnějšího bezpečnostního prostředí státu vymezené jeho vnějšími hranicemi. **Vnitřní ne/bezpečnost** je určována nebezpečími nacházejícími se na území státu nebo jevy, riziky a hrozbami, která jsou součástí bezpečnostního prostředí státu vymezeného jeho vnitřními hranicemi. Z pohledu českého zákonodárství, vytvářející část terminologického rámce pro zkoumání problematiky bezpečnosti v České republice, je však situace poněkud komplikovanější. Na to už upozorňovaly publikované výstupy projektu GA ČR č. 407/01/1183 *Ústavní řešení mimořádných situací a bezpečnosti státu v období evropské integrace* řešený týmem profesora Pavlíčka. [2]

Ústavní zákon č. 110/1998 Sb., *o bezpečnosti České republiky*, hovoří v čl. 1 o tom, že „*Zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu.*“ Ačkoliv má zákon ve svém názvu slovo bezpečnost, nejenom, že neobsahuje definici bezpečnosti, ale také nerozlišuje kategorie vnitřní a vnější bezpečnosti. Lze si také jen domýšlet, že český stát má povinnost zajistit bezpečnost formou obrany nebo ochrany:

- atributů své státnosti (územní celistvost a svrchovanost výkonu státní moci na území pod jeho kontrolou),
- právního zřízení deklarovaného Ústavou (demokratické základy státu),
- fyzických a právnických osob pobývajících na teritoriu státu (život a zdraví obyvatel a jiných osob nacházejících se na výsostném území státu, jejich majetku a jiné majetkové hodnoty spojené s existencí fyzické nebo právní osoby).

Teprve zákon č. 222/1999 Sb., *o zajišťování obrany České republiky*, v § 2 odst. 1 definuje obranu jako: „...*souhrn opatření k zajištění svrchovanosti, územní celistvosti, principů demokracie a právního státu, ochrany života obyvatel a jejich majetku před vnějším napadením.*“ Lze tak odvozovat, že vnější bezpečnost je spojována s vnějším napadením toho, co má stát bránit a chránit podle ústavního zákona č. 110/1998 Sb. Pod vnitřní bezpečnost tak spadá vše ostatní, co není obranou nebo ochranou před vnějším napadením. Vnitřní bezpečnost je v tomto případě zbytkovou kategorií. V českých strategických dokumentech tomu však může být obráceně.

Institucionálně je zajištění bezpečnosti funkcí vlády. Výše citovaný zákon předpokládá, že tato funkce bude naplněna zvláštními institucemi zřízenými zákonem, které mohou patřit do některé ze čtyř kategorií: ozbrojené síly, ozbrojené bezpečnostní sbory, záchranné sbory nebo havarijní služby. Tyto instituce lze nazývat podle účelu jejich existence jako bezpečnostní instituce. [3] jejich výstavba vychází ze scénářů jejich předpokládaného použití.

Ty sice mohou více nebo méně předjímat vnější nebo vnitřní hrozby, aktivace postupu dané bezpečnostní instituce podle toho kterého scénáře je však závislá právě na vývoji bezpečnostního prostředí jako celku. Každá z bezpečnostních institucí, její kapacity/schopnosti, totiž může být za určitých okolností použita jak v oblasti vnější, tak také v oblasti vnitřní bezpečnosti. V této logice by tak bezpečnostní sektor složený ze všech bezpečnostních institucí měl být řízen jednou strategií a programován jako jeden celek, aby se omezila možnost duplikování kapacit/schopností. Tento přístup je dnes označován jako komplexní přístup. [4]

V rámci systému mezinárodní bezpečnosti, jenž je narušován ozbrojenými konflikty (a tudíž činnostmi ozbrojených sil), se sledovanou kategorií staly ozbrojené síly a výdaje na vojenské účely. Ty jsou ztotožňovány s kategorií vnější bezpečnosti. Činnost ostatních bezpečnostních institucí je z tohoto pohledu na věc pak považována za zbytkovou, tj. jejich činnost je řazena pod kategorii vnitřní bezpečnost. Samotný rozdíl mezi vnitřní a vnější bezpečností se však stále více stírá s integrací států do aliancí a s federalizací funkcí místních a centrálních vlád v rámci jednoho státu a uskupení států vytvářejících navenek tzv. unii. Zde jednak dochází k přenosu funkcí spojených se zajištěním bezpečnosti v rámci uplatnění principu subsidiarity, [5] jednak dochází k posunu hranic vnější bezpečnosti. Takto např. v případě České republiky patří závazky o společné obraně pod funkci vnější bezpečnosti zajišťované ozbrojenými silami, avšak mezi státy představující vnější nebezpečí se řadí státy nacházející za hranicemi celé Aliance. Podobně vnitřní bezpečnost státu může být narušována jevy majícími původ za jeho hranicemi, proti kterým z pohledu dnešního stavu regulace použití vojenské síly však nelze použít ozbrojené síly.

Bezpečnost je předmětem veřejné politiky a veřejnou politiku nelze racionálně realizovat, pokud nejsou plánována opatření a zdroje na její realizaci. V rámci odvětvového přístupu k funkcím státu se v České republice stále užívá přístup založený systémem národohospodářského plánování, [6] ačkoliv neexistuje právní rámec a orgány pro realizaci tohoto strategického procesu. Filosofie národohospodářského plánování však doposud přežila v dělení operací státního rozpočtu pomocí rozpočtové skladby. [7] Zde jde o odvětvové/funkční členění výdajů, kde jsou výdaje státního rozpočtu členěny do šesti skupin:

1. Zemědělství, lesní hospodářství a rybníkářství,
2. Průmyslová a ostatní odvětví hospodářství,
3. Služby pro obyvatelstvo,
4. Sociální věci a politika zaměstnanosti,
5. Bezpečnost státu a právní ochrana,
6. Všeobecná veřejná správa a služby.

Skupina 5 je pak členěna na pět podskupin:

- obrana
- civilní připravenost na krizové stavy
- bezpečnost a veřejný pořádek
- právní ochrana
- požární ochrana a integrovaný záchranný systém

Po vyloučení podskupiny právní ochrana lze při jistém zjednodušení považovat výdaje na obranu za výdaje na vnější bezpečnost a výdaje na civilní připravenost na krizové stavy,

bezpečnost a veřejný pořádek a požární ochranu a integrovaný záchranný systém lze chápat jako výdaje na vnitřní bezpečnost. Toto pojetí využívá i následující analýza zaměřující se na logiku alokace výdajů státního rozpočtu na funkci bezpečnosti rozpadající se na vnitřní a vnější bezpečnost. Analýza vychází ze skutečných výdajů, které bývají pro následující rozpočtové období základem pro přírůstkové rozpočtování jako asi nejrozšířenější metodu používanou pro sestavování státního rozpočtu. Skutečné výdaje zároveň představují efektivní výdaje dané politiky, prostředky skutečně vložené do vnitřní nebo vnější bezpečnosti.

2. Výdaje na vnější a vnitřní bezpečnost ČR po roce 1998

V roce 1999 vstoupila Česká republika do NATO. To bylo jednak spojeno s restrukturalizací funkcí národního bezpečnostního systému, jednak se Česká republika bezprostředně po svém vstupu zapojila do operací NATO na Balkáně. Od roku 2001 se navíc účastní *Globální války proti terorismu* vyhlášené jedním z jejích spojenců, Spojenými státy, která je reakcí na teroristický útok z 11. září 2001 na budovy Světového obchodního centra. Restrukturalizace funkcí národního bezpečnostního systému např. spočívala v převedení funkce civilní obrany/ochrany z působnosti Ministerstva obrany a vojska do působnosti Ministerstva vnitra a její garancí Hasičských záchranným sborem ČR. Tomu předcházelo zrušení zákona č. 92/1949 Sb., *Branný zákon*, jenž komplexně definoval ozbrojené síly jako vojsko a ozbrojené sbory, a zúžení definice ozbrojených sil provedené zákonem č. 219/1999 Sb., *o ozbrojených silách České republiky*. Tím došlo k posílení vnímání obrazu ozbrojených sil jako výlučného nástroje pro zajišťování vnější bezpečnosti. Tyto změny byly doposud respektovány všemi vládami.

Formálně byla bezpečnostní politika od roku 1997 řízena pěti vojenskými/obranými strategiemi a třemi bezpečnostními strategiemi, přičemž samotné období od vypuknutí *Globální války proti terorismu* do roku 2011 dokonce zahrnuje tři vojenské strategie. Přehled těchto dokumentů uvádí tab. č. 1.

Tab. č. 1: Přehled bezpečnostních a vojenských/obraných strategií ČR v letech 1997 až 2009 v usneseních vlády ČR

datum	číslo	název
26. 3. 1997	177	k Národní obranné strategii České republiky
17. 2. 1999	123	k Bezpečnostní strategii České republiky
29. 3. 1999	257	k Vojenské strategii České republiky
22. 1. 2001	80	o Bezpečnostní strategii České republiky
29. 4. 2002	438	o Vojenské strategii České republiky
10. 12. 2003	1254	k novelizaci Bezpečnostní strategie České republiky
9. 6. 2004	578	o Vojenské strategii České republiky
23. 7. 2008	907	Vojenská strategie České republiky

pramen: www.vlada.cz

Tab. č. 2 dává vznik bezpečnostních a vojenských/obraných strategií do kontextu politického cyklu, když je uvedeno datum přijetí těchto usnesení vlády České republiky. Pouze dvě strategie z celkových osmi byly přijaty středo-pravicovými vládami. Zároveň lze mezi roky 1999 až 2004 vysledovat pokus o cyklické přijímání strategií – vojenská strategie je

přijímána po strategii bezpečnostní. To lze interpretovat jako určitý důkaz snahy řešit bezpečnost komplexně se zachováním určité množiny specifík v otázkách vnější bezpečnosti.

Tab. č. 2: České vlády a bezpečnostní/vojenské strategie v letech 1997 až 2009 podle dat jejich přijetí

	středo-pravice vlády (Klaus Tošovský)		levicová vláda (Zeman)			středo-levicové vlády (Špidla, Gross, Paroubek)				středo-pravicové vlády (Topolánek, Fischer)			
	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
Obrana (vnější bezpečnost)	26.3.		29.3.			29.4.		9.6.				23.7.	
Ostatní (vnitřní bezpečnost)			17.2.		22.1.		11.12						

Problém „střídání“ strategických dokumentů nijak neřeší schopnost vlád účinně využívat prostředky alokované v duchu záměrů naznačených v těchto dokumentech. S ohledem na organizaci rozpočtového procesu podle rozpočtových pravidel potenciál ovlivnit alokaci prostředků státního rozpočtu na rok následující po svém přijetí neměla pouze bezpečnostní strategie přijatá v roce 2003. Vývoj podílu výdajů na vnitřní a vnější bezpečnost v kontextu politického a rozpočtového cyklu uvádí tab. č. 3.

Tab. č. 3: České vlády a výdaje na bezpečnost státu a právní ochranu v letech 1997 až 2009 (v %)

	středo-pravice vlády (Klaus Tošovský)		levicová vláda (Zeman)			středo-levicové vlády (Špidla, Gross, Paroubek)				středo-pravicové vlády (Topolánek, Fischer)			
	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009
Obrana (vnější bezpečnost)	41,0	45,3	46,9	44,6	40,5	43,4	43,8	41,1	41,8	42,7	41,4	37,0	40,3
Ostatní (vnější)	43,7	39,6	37,5	39,9	40,4	40,7	39,9	41,4	41,1	41,8	42,4	45,1	42,6

bezpečnost)													
- Civilní připravenost na KS	5,1	4,2	2,8	1,8	2,5	2,5	1,5	1,5	1,6	1,7	1,8	2,1	2,3
- Bezpečnost a veřejný pořádek	38,6	35,4	33,7	32,1	31,2	31,5	31,0	32,5	32,9	33,5	33,9	35,3	33,3
- Požární ochrana a IZS	-	-	1,0	6,0	6,7	6,7	7,4	7,4	6,6	6,6	6,7	7,7	7,0
Právní ochrana	15,3	15,1	15,6	15,5	16,1	15,9	16,3	17,5	17,2	15,5	16,2	17,9	17,2
Celkem	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0

Poznámky:

V letech 1997 a 1998 byla požární ochrana a IZS součástí oddílu bezpečnost a veřejný pořádek.

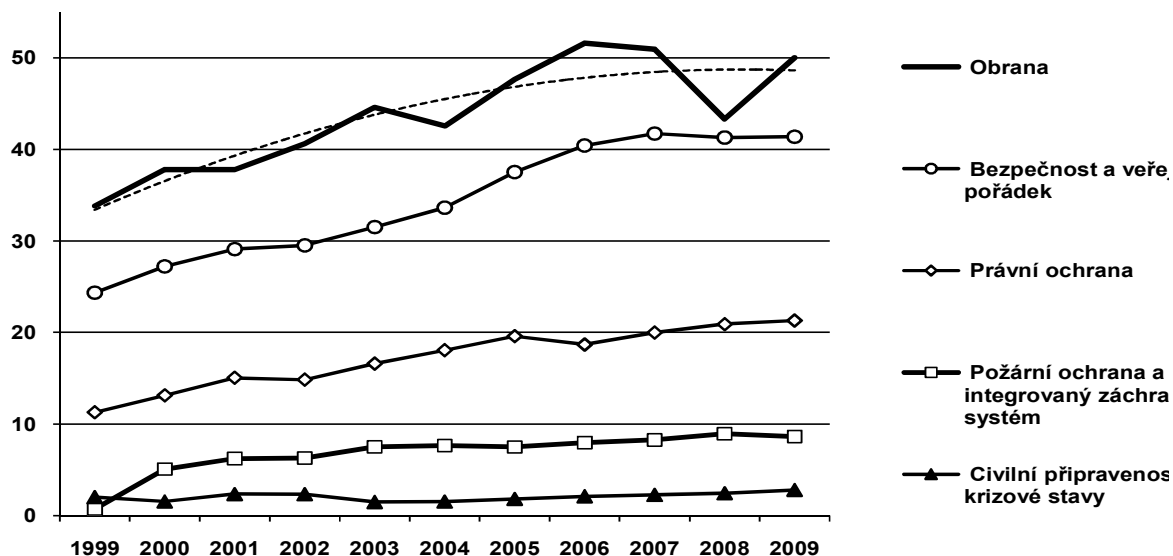
IZS... integrovaný záchranný systém

KS... krizové stavy

pramen: MF ČR/ARIS; vlastní výpočet

V tab. č. 3 jsou uvedeny výdaje na bezpečnost a právní ochranu v České republice s vyznačením roku přijetí příslušných strategických dokumentů a vývoje podílu výdajů podle výše uvedené metodiky. Jak si lze uvědomit z této tabulky, přijetí příslušné strategie zásadně neovlivnilo distribuci prostředků mezi vnější a vnitřní bezpečností ve skupině 5 Bezpečnost státu a právní ochrana. U bezpečnostních strategií vždy v rozpočtovém roce, který mají potenciál ovlivnit, mírně roste podíl výdajů na vnitřní bezpečnost oproti roku přijetí. S výjimkou roku 1999 to platí i pro vojenské strategie. Zde je však třeba tento vývoj vidět v kontextu vývoje absolutních výdajů na danou podskupinu. Jak vyplývá z obr. č. 1, právě výdaje na obranu byly nejproměnlivější kategorií výdajů ze skupiny 5 a proporce mezi jednotlivými kategoriemi se zdají být fakticky neměnné. Rozkolísanost výdajů na obranu po roce 2004 byla dána problémy Ministerstva obrany utratit přidělený rozpočtový nárok. [8]

Obr. č. 1: Výdaje na funkci bezpečnost státu a právní ochrana v letech 1999 až 2009 (v mld. Kč, b.c.)

pramen: MF ČR/ARIS

Jedinou zásadní strukturální změnou odrážející se v datech prezentovaných v tab. č. 3 a obr. č. 1 je přechod kompetence v oblasti civilní ochrany/obranu z Ministerstva obrany k Ministerstvu vnitra v roce 2000. Ten byl doprovázen zvýšením výdajů na požární ochranu a integrovaný záchranný systém při zvýšení výdajů na obranu. Celkově však podíly kategorií vnější a vnitřní bezpečnosti jsou víceméně dlouhodobě fixovány a dokonce tendují ke stejné hodnotě. Jako kdyby tu z finančního hlediska neexistovaly dramatické změny bezpečnostního prostředí, např. zahájení *Globální války proti terorismu*, ani zásadní strukturální změny v bezpečnostním sektoru. Výdaje na vnitřní a vnější bezpečnost se zdají být autonomními (stejně jako politika v oblasti vnitřní a vnější bezpečnosti). To nastoluje otázku, kdo vlastně českou bezpečnostní politiku řídí? Je to kolektivní koaliční shoda vládnoucích politických stran nad programovým prohlášením vlády a shoda jednotlivých členů vlády při schvalování strategických dokumentů, nebo to je automatismus rozpočtového mechanismu, do něhož se nepokoušejí zasahovat ani poslanci, byť mají tuto možnost v rámci svých pravomocí při schvalování návrhu zákona o státním rozpočtu a také oni mají mít zájem nad realizací cílů definovaných strategickými dokumenty v oblasti bezpečnosti?

V průměru zde bylo 8 vlád a 8 strategií. Podle programového prohlášení vlády, každá z těchto vlád měla jiné priority. [9] To může příčinou toho, že bezpečnostní politiku nakonec nevykonává vláda, ale Ministerstvo financí prostřednictvím přidělování limitů jednotlivým rozpočtovým kapitolám. Tento proces ovšem sleduje naprosto jiné cíle, než by byly cíle bezpečnostní politiky definované postupně prostřednictvím programových prohlášení vlády a strategickými dokumenty přijímanými na půdorysu celé vlády či jen Bezpečnostní rady státu. Rozpočtová politika prováděná na přírůstkové bázi neguje význam bezpečnostních a vojenských strategií, protože platí, že jakmile se jednou poměry mezi rozpočty připadajícími

na jednotlivé složky tvořící jedno odvětví/sektor ustálí, pak je přírůstkové rozpočtování fixuje. [10, s. 13-14]

ZÁVĚR

Ačkoliv by se na základě studia strategických dokumentů z období let 1997 až 2009 mohlo zdát, že existovaly jasné priority mezi vnější a vnitřní bezpečnostní České republiky odpovídající změnám v jejím bezpečnostním prostředí, rozbor výdajů státního rozpočtu na bezpečnost a právní ochranu ukázal, že ve skutečnosti k žádným zásadním změnám fungování bezpečnostního sektoru nedošlo. Podíl mezi výdaji na vnitřní a vnější bezpečnost byl v letech 1999 až 2009 víceméně stálý. To je dáno tím, že výdaje na realizaci bezpečnostní politiky jsou ze strany Ministerstva financí určovány pomocí přírůstkového rozpočtování. Strategické dokumenty v oblasti bezpečnosti tak mají spíše obhajovat politiku jednotlivých ministerstev a chránit podíl daného ministerstva na rozpočtu vyčleňovaném pro účely bezpečnosti a právní ochrany, než aby sloužily k účinnému řízení bezpečnostní politiky ve smyslu co nejracionálnější transformace sektoru bezpečnosti jako celku. Konečně, tomu odpovídal i resortní přístup v jejich přípravě a schvalování.

POUŽITÁ LITERATURA

- [1] KRULÍK, O., PERNICA, B., STEJSKAL, L. et KAŠÍK, J. *More Security Issues are Needed on the European Union Agenda: Beyond an Academic Concept of In/Security in the Era of Global Terrorism* in Economics of Security Working Paper Series dostupné na <http://www.economics-of-security.eu/wp7_concept%20of%20security.pdf> citováno 20. 1. 2011
- [2] PAVLÍČEK, V., JIRÁSKOVÁ, V. [editoři] *Bezpečnost České republiky a potřeba ústavních změn. Sborník příspěvků z mezinárodní konference, Praha 18. – 19. 9. 2003.* 1.vyd. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2004. ISBN 80-85889-57-9.
- [3] PERNICA Bohuslav. České dilema: Nutnost integrace národního bezpečnostního systému na základě transformace operačních schopností profesionálních národních bezpečnostních institucí. *Vojenské rozhledy*, 2009, roč. 18, č. 4, s. 50-60.
- [4] RINTAKOSKI, K., AUTTI, M. [editors] *Comprehensive Approach. Trends, Challenges and Possibilities for Cooperation in Crisis Prevention and Management.* 1ed. Helsinki: MoD, 2008. ISBN 978-951-25-1962-25.
- [5] SCHEU, H. Ch. *Pojem a geneze principu subsidiarity.* In Georgiev, J. [editor]. Princip subsidiarity v právní teorii a praxi. 1.vyd. Praha: CEVRO Institut, 2007. ISBN 978-80-87125-01-4. S. 15-39.
- [6] PERNICA, B. *Plánování a investiční výdajové programy v odvětví obrany České republiky – spirála dějin nebo bludný kruh?* In The XIIIth International Conference Theoretical and Practical Aspects of Public Finance [CD-ROM + sborník abstraktů s. 33]. 1. Vyd. Praha: Oeconomica, 2008. ISBN 978-80-245-1378-2. [13. Mezinárodní konference Teoretické a praktické aspekty veřejných financí. Praha, VŠE 11. Až 12. 4. 2008]
- [7] vyhl. č. 323/2002 Sb., o rozpočtové skladbě
- [8] PERNICA Bohuslav. Pokladní plnění výdajové části státního rozpočtu, kapitola Ministerstvo obrany, v letech 2004 až 2007. *Vojenské rozhledy*, 2009, roč. 18, č. 3, s. 49-53.
- [9] PERNICA Bohuslav, BALVÍN Pavel. Realizace české obranné/vojenské politiky: malá stabilita vládnutí a nevhodný manažerský koncept. *Vojenské rozhledy*, 2010, roč. 19, č. 1, s. 101-113.
- [10] ENTHOVEN, A., C., SMITH, K., W. *How Much Is Enough? Shaping the Defense Program 1961-1969.* 2nd Ed. Santa Monica: RAND, 2005. ISBN 0-8330-3826-5.

The Czech Fiscal Policy for Internal and External Security after 1998

When the Czech Republic joined NATO some structural changes in the national security sector were expected. It had been declared by national strategic documents such as military and security strategies. Furthermore, since 2002 the Czech Republic is taking part in Global War on Terrorism and, generally speaking, it implies higher expenditures spent on security purposes. At least, proportions between expenditures for internal and external security might have been fluctuating. However, such thing did not happen due to fiscal policy based on a traditional incremental budgeting.